

Cikzore

Glasiło Crvene inicijative Kragujevac

Broj 7

BALKAN, IMIGRANTI, LEVICA

Ratovi, bombardovanja i teški uslovi života u zemljama Trećeg sveta poslednjih decenija doveli su do novog talasa izbegništva i migracija. Za razliku od prethodnih talasa, čiji su putevi vodili, najčešće, iz Afrike ka zemljama se nalaze na jugu EU, sadašnja kretanja migranata odlikuju se enormnim povećanjem iseljenika sa Bliskog i Srednjeg Istoka, čije rute, po prvi put u značajnijoj meri u novoj istoriji vode preko balkanskih zemalja.

Zbog toga se poslednjih meseci ovdašnja javnost po prvi put suočava sa pitanjem: kako se postaviti prema prema novonastaloj situaciji. Stiče se utisak da države poput Srbije, Makedonije ili Crne Gore prosto odlažu trenutak svog uključivanja u rešavanje problema, dok se u tim društvima tek otvara diskusija, jer su nesrećni ljudi, okupljeni oko autobuskih stanica, u parkovima i na ulicama, po prvi put postali vidljivi za prosečne stanovnike ovih zemalja. Gladni, umorni, žedni i neispavani ljudi, čitave porodice sa decom nemaju kome da se obrate, osim onima koji su spremni i radi da profitiraju na ljudskoj nesreći – prevoznicima koji koriste priliku da profitiraju na muci. Sume koje migranti moraju da plaćaju ovim mešetarima su nerealno visoke i predstavljaju jedan od onih nečasnih primera profitiranja na ljudskoj nesreći. Na ovome se razvija čitava mreža za zarađivanje na izbeglicama u koju su uključeni ne samo prevoznici, nego i nekakvi posrednici, pretpostavlja se da ima korumpiranih policajaca, kao i mnogi drugi koji su spremni da migrantima naplaćuju nerealno visoke cene za svoje usluge.

Balkanske države, njihovi organi, u prvom redu policija, očito da čekaju instrukcije od svojih patrona i nalogodavaca iz zemalja koje vode glavnu reč unutar EU, kao i samih organa ove Unije. Do tada uredno registruju one retke koji zatraže azil u tim zemljama i čekaju da prođe. Sa druge strane, zemlje EU, iako su politička i ekonomska zajednica, nemaju istovetan stav, ni isti status u očima emigranata. Sa jedne strane su istočne zemlje EU poput Bugarske, Rumunije ili Mađarske, koje većini imigranata predstavljaju tranzit isto kao i Srbija ili Makedonija, na primer, a sa druge, tu su bogatije zemlje poput Nemačke i Austrije koje predstavljaju krajnji cilj ovog egzodusa.

Malo je reći da zemlje EU imaju licemeran stav; sa jedne strane Mađarska je objavila svoju nameru da u rekornom roku hermetički zatvori tzv. „zeleni pojas“ svoje granice bodljikavom žicom koja, razume se, na najstrašnji način simbolizuje odnos prema nesreći u čijem kreiranju su zemlje EU kao članice NATO aktivno učestvovala. Osude su, za sada, isključivo verbalne i uopšte nije jasno ko će i na koji način sprečiti Mađarsku da svoj diskriminatorski i suštinski rasistički potez sprovede u delo. Sa druge strane, jasno je da ove zemlje i njihove strukture nastavljaju da insistiraju na svom poznatom licemernom stavu koji podrazumeva slobodno kretanje za njihov kapital, ali nikako ne podrazumeva slobodno kretanje za ljude.

Što se nas tiče, u skladu sa našim pogledom na svet, mi treba da se zalažemo za pravo svakog ljudskog bića da živi

život dostojan čoveka, za dostojanstven i human odnos prema ljudima u nesreći i osuđujemo, u prvom redu, licemerje najmoćnijih zemalja koje kreiraju politiku koja stvara nesreće ovih razmera, osuđujemo nebrigu tranzitnih zemalja, kao i spremnost i nameru onih koji žele da profitiraju na nesreći. Pozivamo da svako, u skladu sa mogućnostima, pomogne unesrećenim ljudima – hranom, vodom, prevozom ili na bilo koji drugi način; ako nikako drugačije, makar rečima razumevanja i podrške. Mislimo da treba uticati na države tranzita da ne prave probleme imigrantima na bilo koji način i mislimo da granice ne treba zatvarati, jer to ionako neće rešiti ništa. Iznad svega, mislimo da treba olakšati, koliko god je to moguće, procese za traženje

i dobijanje, ne samo političkog azila, već boravišnih dozvola uopšte i to bez izuzetka treba da se odnosi na sve zemlje, od periferinih zemalja do metropola.

Ako smo progresivni kao što bi trebalo da budemo ostaje da objasnimo ono što svi moraju da shvate:

**NIJEDNO LJUDSKO BIĆE
NE SME BITI ILEGALNO!**

KO ODLUČUJE O SRBIJI?

Početkom juna predsednik Vlade Srbije je otputovao u posetu SAD. Poseta, koja je prvobitno inicirana od strane potpredsednika SAD Džozefa Bajdena, imala je za cilj, kako je prvobitno objavljeno, da utvrdi orijentisanost Srbije ka evroatlantskim integracijama. Sasvim slučajno (da li?), poziv je usledio nakon prihvatanja predsednika Srbije da bude na paradi u Moskvi povodom 70 godina pobede nad fašizmom.

O ovoj višednevnoj poseti je izveštavano sa pompom, ponovo se potenciralo „otvaranje poglavlja“ u pregovorima sa EU, Vučić i medijska kamarila su se hvalili sastancima sa kompanijama o tzv. investicijama, a politički sastanci su morali da budu nešto izmenjeni u odnosu na planirani raspored. Naime, do sastanka sa inicijatorom sastanka, Bajdenom, nije došlo zbog smrti njegovog najstarijeg sina. Koje sastanke je tačno imao, to nije uvek i svuda najjasnije objašnjeno, lakonski se konstatuje da su u pitanju „zvaničnici administracije i Kongresa“. Poznato je da se sastao sa Viktorijom Nuland, osobom čije je uloga istaknuta u ukrajinskoj krizi i podizanju tenzija na liniji SAD-Rusija.

Ne želimo da izveštavamo o posetama ovom ili onom centru moći, ali ova poseta je nama zanimljiva zbog jednog neobičnog gafa koji je sam Vučić imao dajući izjavu za RTS. Naime, on je, dok je još boravio u Vašingtonu rekao da se sastao „sa svima koji odlučuju o Srbiji“. Ovaj napad iskrenosti ćemo iskoristiti da postavimo pitanje svim zagovornicima takozvanih „evroatlantskim integracijama“ i svim zagovornicima i vernicima kapitalističke

takozvane demokratije i izbora: ako se „svi koji odlučuju o Srbiji“ nalaze preko okeana, čemu onda služe građani Srbije? Čemu služe izbori? Čemu služi ono što vi zovete demokratijom?

Naš odgovor je: jedino narodne mase mogu da odlučuju! Prava demokratija je moguća samo u socijalizmu za koji se mi borimo. Imperijalistički intervencionizam, pokriven medijskim i ideološkim floskulama nije demokratija!

PROTIV IMPERIJALIZMA!

IZVEŠTAJ O IZVEŠTAJU AGENCIJE ZA BORBU PROTIV KORUPCIJE

Savet za borbu protiv korupcije, kao državni organ, napravio je „Izveštaj o nezakonitom sprovođenju privatizacija“. Ovaj dokument, napisan na 29 stranica, bavi se nepravilnostima u procesu privatizacije sa pravnog i proceduralnog aspekta. Na samom početku ovog teksta, u uvodnom delu Izveštaja jasno se kaže da je već više od deset sličnih izveštaja bilo podnošeno ranijih godina. U tom delu se sumira ono što je u prethodnim izveštajima bilo uočeno i stavljeno na uvid državnim organima, u prvom redu Vladi. Taksativno su nabrojane nepravilnosti u petnaest tačaka, od kojih bismo mogli izdvojiti nekoliko: sprega državnih službenika koji sprovode privatizaciju sa uticajnim ljudima iz politike i biznisa, neograničena prava direktora Agencije za privatizaciju oko procesa privatizacija, nepostojanje adekvatne kontrole kako za izvršenje ugovora, tako i za direktora Agencije, proizvoljnost u procenjivanju imovine preduzeća u procesu privatizacije, Agencija nije vršila svoju ulogu onako kako je predviđeno – da nađe najboljeg vlasnika i tako dalje.

Iz navedenog Izveštaja, a naročito iz poslednje od petnaest tačaka vidi se da su prethodni izveštaji bili podnošeni bez ikakvih efekata, odnosno da različite Vlade nisu preduzimale ništa bitno po pitanju podataka koje su dobijale, a posredno se može i zaključiti da se odugovlačenjem sudskih procesa i zastarevanjem onih koji

su pokrenuti, na neki način opstruira preispitivanje procesa privatizacije.

Iako su i Agencija za borbu protiv korupcije i Agencija za privatizaciju državna tela, u relativno ravnopravnom odnosu moći, barem formalno, iz ovog Izveštaja se jasno vidi da je Agencija za privatizaciju ta koja ima faktičku moć, a da je Agencija za borbu protiv korupcije telo bez ikakve moći, čak ni njeni izveštaji ne zauzimaju veliku pažnju javnosti. Ovaj odnos između dve agencije nam, takođe, daje jasnu sliku u odnos koji država ima prema procesima kojima sama rukovodi; u ovom trenutku, u skladu sa svojom ideološkom orijentacijom i preuzetim obavezama od strane patrona iz centara savremenog kapitalističkog poretka privatizacija i prodaja svega ima apsolutni prioritet nad procedurama, zakonitošću i takozvanom „vladavinom prava“ na koju tako često nosioci tog poretka vole da se pozivaju.

Šta sa svim podacima i procenama iz izveštaja koje dobija od svog organa radi država, odnosno Vlada Srbije? Osim što ih uredno i zvanično prima, ovi izveštaji očito ne proizvode nikakvo dejstvo od nadležnih. To se vrlo jasno može videti u ovom izveštaju, u delu gde se kaže eksplicitno: „Na osnovu svega, evidentno je da država nije na adekvatan način reagovala na uočene probleme koji prate proces privatizacije.“ Navodi se i to da izveštaje podržava i OEBS, podržavajući zaključke i predloge

Komisije za borbu protiv korupcije, ali ta podrška ostaje na verbalnom nivou, jer ostale evropske institucije podržavaju ubrzavanje privatizacije, odnosno prodaju svega što je do sada propušteno što je brže moguće i u tom smislu ne da ne traže od Vlade da preispituje ono što je do sada završeno, već i insistiraju na ubrzavanju. Za sve nepravilnosti, na kraju, ispadaju nadležni sudovi, na kojima, kao što je to uobičajeno u kapitalizmu, ne pobeđuje pravda, već moć – finansijska i politička, pobeđuju advokatske smicalice i odugovlačenje koje nikada ne odgovara onoj strani kojoj gori pod nogama i koja se bori za goli opstanak.

Ono što mi želimo da naglasimo ovde jeste da iz ovog izveštaja, čija je kritika i čiji su dometi ograničeni činjenicama zavisnosti od sistema iz koga proističe i države koja je ne samo formirala i jednu i drugu agenciju, već ima i moć da postupa po svom nahođenju, sebi postavlja pravila i krši ih po potrebi, da iz ovog izveštaja dakle ne treba izvući uobičajeno ograničeni zaključak u skladu sa dogmama liberala da je to tako „kod nas“, te da u „civilizovanim i uređenim društvima“ sve to izgleda drugačije. Nas ovaj Izveštaj zanima kao izvor podataka o nepravilnostima, kršenjima zakona, te u krajnjoj liniji štetočinskom ponašanju u privatizacionim procesima, čak i u okvirima zakona koji su napisani da bi privatizacija bila izvedena. Jer, čak i kada se napišu zakoni koji regulišu čitavu stvar, neizbežno je da privatizacija na kraju krajeva ispadne jedna velika pljačka koja za krajnji cilj ima potpunu promenu privredne slike jednog društva. Takođe nas zanima jer je dobar pokazatelj odnosa same vlasti, samog sistema prema svojim organima: sada je dato Agenciji za privatizaciju da po svaku cenu izvede to što treba da izvede; Izveštaji se talože, a kada sve bude rasprodato i kasno za zaustavljanje tog procesa oni mogu biti upotrebljeni za neke obračune unutar sistema, bez obzira

da li se radi o odgovornosti ljudi iz same Agencije za privatizaciju koji, u krajnjoj liniji mogu poslužiti kao žrtveni jarci, ili se radi o, na primer, disciplinovanju onih koji su izvukli korist od ovih nezakonitosti, te u jednom trenutku mogu da dođu u sukob sa nekim koji je bliži vrhu sistema i države. U svakom slučaju, osim kao obične izvore podataka, a čak i to u ograničenoj meri, od ovakvih izveštaja ne treba očekivati ništa. Sa druge strane, dobro je imati te podatke i dobro je razmatrati ih, te na osnovu njih upotpunjavati analizu političko-ekonomsko-društvenih kretanja.

Mi smo, od početka svog postojanja, jasno zauzeli stav da privatizacija jeste pljačka. U skladu sa svojim mogućnostima smo učestvovali u otporu koji je bio slab i nedovoljan i to ćemo nastaviti da radimo, jer bez obzira na nepovoljan odnos snaga, mi ćemo svoje stavove braniti i postupati onako kako nam revolucionarna, antikapitalistička orijentacija ukazuje da treba; a to je protiv privatizacije, protiv pljačke imovine koje su stvarale generacije radnika, protiv osiromašavanja i nezaposlenosti koje ovakvi procesi nužno stvaraju. Naša borba za društvo ravnopravnih i slobodnih ljudi se nastavlja.

NEISPLAĆENE PLATE

Kako se država orijentiše prema razvoju svetske neoliberalne hegemonije transnacionalnih kompanija tj. prema imperijalnoj diktaturi kapitala tako društvo nezadrživo tone u sve veću bedu. U Srbiji u privatnom sektoru i u preduzećima u restruktuiranju oko 50.000 zaposlenih uopšte ne prima platu, dok oko 650.000 radnika plate dobija sa višemesečnim zakašnjenjem. Država Srbija nema nikakvu evidenciju o broju kompanija koje ne isplaćuju zarade ili ih neredovno isplaćuju što naravno nije slučaj kada je u pitanju evidencija poreza i doprinosa odnosno punjenje budžeta. Dovoljno je što Poreska uprava nema bazu podataka na osnovu koje je moguće dostaviti podatke o redovnosti isplate zarada, procentu ukupnog broja privrednih subjekata koji redovno isplaćuju plate kao i o procentu ukupnog broja zaposlenih koji redovno primaju plate.

Pored medijskih floskula – nelikvidnost privrede, značajno smanjenje plasmarna roba, relativno slaba zaštita poverilaca, najčešći razlozi za neisplaćivanje zarada su nelikvidnost firmi i blokade računa dok se u najvećem broju slučajeva radi o kapitalistima, „poslodavcima” koji u težnji za ostvarivanjem što većeg profita mesecima ne isplaćuju zarade zaposlenima. Fama se diže jer nesavesni „poslodavci” predstavljaju nelojalnu konkurenciju onom delu kapitalista koji poštuju licemerni zakon o eksploataciji radnika i koji redovno isplaćuju mizerne zarade čiju visinu samovoljno određuju.

Svi brojni oblici reformi zakonodavstva i njihovi akteri imali su za cilj integraciju radničke klase u politički sistem u smislu svojevrsnog pripitomljavanja kako bi se ekonomska dominacija zasnovana na moći i bogatstvu transformisala u

dominaciju saglasnosti. Zapravo čitav neoliberalni diskurs i program globalno teži da učini raskid između ekonomske logike (koja je zasnovana na konkurenciji i koja bi trebalo da donosi efikasnost) i društvene logike (koja je podređena principu pravednosti) s tim da društvenu logiku podredi ekonomskoj i da kroz privatizaciju i liberalizaciju dereguliše i uništi sve kolektivne institucije, u prvom redu pravne i socijalne kako bi na delu između pojedinaca i društvenih grupa, vlasnika i proizvođača, podređenih i nadređenih, radnika i kapitalista, ostala jedino moć tržišta, goli interes za profitom i ekonomska efikasnost. U onoj meri u kojoj počiva na pravu jačeg dolazi se do ogromne nejednakosti, do produbljivanja razlika, povećanja osiromašjenja i do ostvarivanja, u pravom smislu reči, socijalnog nasilja.

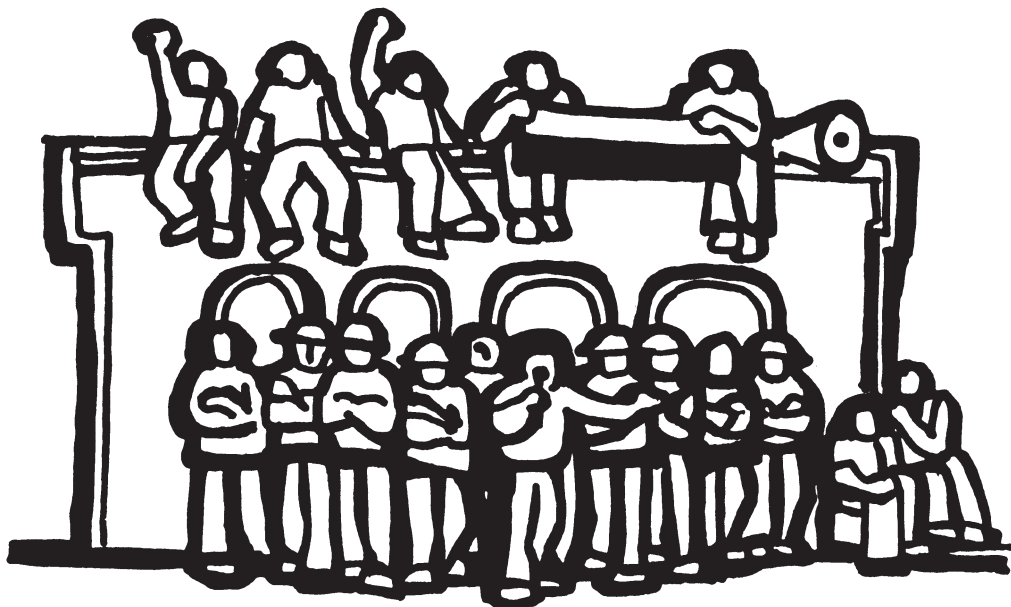
Za razliku od obećanja datog u vreme nametanja novog Zakona, kada je rečeno da će nov Zakon o radu krivično sankcionisati poslodavce koji ne isplaćuju redovno zarade zaposlenima ili ih uopšte ne isplaćuju ispostavlja se da krivične sankcije uopšte i nema, već samo prekršajne kazne koje su za poslodavca od 400.000 do 2 miliona, za odgovorno lice u preduzeću od 20.000 do 150.000, a za poslodavca-preduzetnika od 100.000 do 500.000 dinara, što je samo još jedna zabluda jer je u prethodnom Zakonu o radu kao i u Krivičnom zakoniku već postojalo krivično delo koje je trebalo da bude sankcionisano i prekršajno i krivično. Sindikati su i pre mogli da pokreću postupke protiv poslodavaca koji ne isplaćuju zarade. Tako se zbog neprimenjivanja postojećih odredbi radnog zakonodavstva, pa i zbog straha radnika da se upuste u sudski proces, jer nemamo odgovor da je bilo ko osuđen kao što nije,

nalazimo u nekom začaranom krugu zato što ne postoji način da se poslodavac uopšte iskontroliše, a kamoli sankcioniše zbog neisplaćivanja zarada, a čak i da postoji radnicima niko i ništa ne garantuje da će im plate biti isplaćene. Astronomske cifre u vidu kazni za tzv. poslodavce koji ne isplaćuju zarade bi se samo vraćale državi. I tako u krug... Postupak naplate obračunskim listićem kao izvršnom ispravom koja omogućava radniku da preko suda naplati zaradu koju mu poslodavac nije isplatio odigrava se pod uslovom da firma na računu ima novca što znamo da u praksi često nije slučaj. Inspekcija rada sa svojim sve većim ovlašćenjima na papiru nema nikakvog uticaja niti bilo šta značajno može da uradi. I tako opet u krug.

Svi ovi problemi karakteristični su za zemlje perifernog kapitalizma koje svoj socijalni razvoj usmeravaju prema funkcijama kapitala i transnacionalnih globalnih korporacija, odnosno modela neoliberalnog kapitalizma, tačnije rečeno

– „evropskog puta koji nema alternativu“. Neosporna je činjenica da takvo društvo ostaje da grca u raznim oblicima tehnološkog i ekonomskog dužničkog ropstva bez institucija socijalne pravde u još većem raskoraku među klasama i narodima. Jedino rešenje je aktivna i organizovana kolektivna politička borba i zalaganje protiv nehumane i pljačkaške ideologije koju državni aparati nameću i podmeću kroz svoju demagogiju razvoja u korist razvoja imperijalizma. Nužna je borba protiv sistema u kom su zbog niskih stopa ekonomskog rasta 2,5 milijardi ljudi (i taj broj se stalno povećava) dovedeni do krajnje granice siromaštva. Alternativa koja se nameće kapitalističkom uništavanju sveta je uspostaviti društvo zasnovano na dostojanstvu ljudskog života, solidarnosti i jednakosti.

**ŽIVELA BORBA PROTIV
KAPITALIZMA I NEPRAVDE!**

IZVRŠITELJI

Za tri godine rada privatni izvršitelji su poslali dužnicima za struju, grejanje i komunalije više od milion zahteva za naplatu. Rat između građana i uterivača dugova, privatnih izvršitelja postavljenih od strane državnog aparata, samo se zaoštrava. Privatni izvršitelji bez mnogo polemike dugove za struju i komunalije naplaćuju od zarada, penzija, automobila, nekretnina i nameštaja dužnika. Mesta za pregovore nema čak ni sa najsiriomašnjima koji bukvalno nemaju od čega da žive. Sa druge strane, građani im vraćaju uvredama, fizičkim napadima, čak i pretnjama smrću.

Poznat je slučaj kada su izvršitelji u pratnji policije došli da zaplene kuću u Pasi Poljani kod Niša koja je prodata na licitaciji radi naplate duga za struju u iznosu od 750 hiljada dinara. Uzalud se Venko pravdao da nije potpisao sporazum sa ED „Niš”, uzalud je upozoravao da ga niko nije obavestio o licitaciji za prodaju kuće, uzalud je jecao da nema posao od 2009. godine i da je socijalni slučaj koji nema kuda da ide. Izvršitelji i policija kojima je ovo bila samo jedna u nizu od sličnih situacija, nisu se obazirali na njegove molbe. Ali kada je stigao kamion za prevoz stvari okupili su se meštani i doterali traktor kojim su preprečili sokak, uz povike: „Svi ćemo da izginemo, ali ne damo da komšiju izbace na ulicu. Ovo je nepravda, pustite čoveka”. Policija ih je ubrzo prinudila da uklone traktor, ali su oni odmah potom počeli da sedaju na ulicu. Posle dvočasovnog nadmudrivanja, doneta je odluka o odlaganju izvršenja jer je bilo jasno da se ne može sprovesti, a da se ne pohapsi pola sela. Iz ovog primera, koji je samo jedan od mnogih što se tiče oduzimanja nepokretne imovine, možemo zaključiti da jedino solidaran i čvrst otpor može biti delotvoran u sukobu sa bahatim

uterivačima dugova i policijom a nikako molbe i kuknjava.

Pored toga što se zaposlenima od strane izvršitelja naplata vrši oduzimanjem dve trećine plate i oko 15.000 penzionera doživelo je da im zbog mizernih dugova za struju, vodu i telefon privatni izvršitelji skidaju novac sa računa, a da ih pritom nisu ni upozorili da će im blokirati račun, što je potpuno nezakonito. Tako je na primer jednom penzioneru iz Beograda blokiran račun zbog duga od 200 dinara, a od penzije mu je skinuto čak 20 000 dinara, iako on nije ni znao da dug postoji. Osim što troškovi izvršitelja često budu i do 400 puta veći nego sam dug, apsurdno je i da u slučaju penzionera (gde su uglavnom u pitanju dugovanja za komunalne usluge) državno javno preduzeće unajmi privatnog izvršitelja sa basnoslovnim honorarom da ovaj napiše pismo PIO fondu! Izvršiteljskoj mašineriji i bahatoj državi kojoj je građanin uvek kriv i uvek je neplatiša, pa oni moraju da ga ZASTRAŠUJU („Prigovor ne odlaže izvršenje”; nagomilavanje troškova postupka kao jedne vrste neformalne kazne) i ukidaju mu procesna i materijalna prava kako bi postao „redovni, savesni platiša” uprkos jadnoj i nedovoljnoj plati, pod uslovom da uopšte ima platu u zemlji sa 30 odsto nezaposlenih, mora se pružiti oštar i odlučan otpor naroda.

Način na koji su uređene naknade i nagrade za rad izvršitelja, višestruko premašuju osnovni dug, čime se, izigrava njihova propisana svrha i pretvaraju se u neformalnu kaznu. Izvršitelji zarađuju i po više hiljada evra mesečno. Oni od dužnika naplaćuju troškove izvršenja koji za dugove do 30.000 dinara iznose 4.200 dinara (mada često taj iznos bude i mnogo veći

zbog pisanja predmeta, troškova kopiranja, poštarine i sl.), a imaju pravo i na nagradu ako uspešno obave posao. Primera radi, godišnje izvršitelj primi nekoliko desetina hiljada predmeta. Tako, na primer, za 10 hiljada slučajeva zarada je 42 miliona dinara. Iz toga se jasno vidi da sve ide na štetu ravnoteže između javnog i privatnog interesa (naravno u korist privatnog, kao i u ostalim segmentima neoliberalne politike). Nesavesni izvršitelji se vršeći ovlašćenja koja su im poverena u „javnom interesu“, isključivo rukovode ličnim finansijskim interesom. Osim toga, važeći zakon je pokušao da znatno ubrza postupak izvršenja i obezbeđenja, ali su zbog toga uklonjena mnoga pravna sredstva, kao što su žalba, odlaganje izvršnog postupka, vraćanje u pređašnje stanje, veštačenje... Izostavljeno je sve što bi moglo da uspori postupak, pa sada imamo izvršenja, iseljenja i zaplenu imovine – „po kratkom postupku“. Takav metod ubrzavanja izvršnog postupka i postupka obezbeđenja je jednostavan, ali je više nego problematičan. Njime se, zarad brzine, žrtvuju jasan tok postupka, izaziva opšta nesigurnost, krše prava stranaka i gotovo uvodi zakon prava jačega i beskrupuloznijeg. Važeći zakon o izvršenju i obezbeđenju predstavlja civilizacijsko nazadovanje vladavine prava u Srbiji.

Dok se najveći poreski dužnici baškare u bogatstvu, privatni izvršitelji kucaju na vrata građana i zbog dugova manjih od jednog dinara. Najnoviji spiskovi najvećih poreskih dužnika gotovo da se ne razlikuju od onih od pre dve godine. Imena dužnika su ista, samo su dugovi njihovih firmi za neplaćeni porez veći. Oni i dalje rade, uživaju u bogatstvu, baškare se u vilama, voze se privatnim avionima i jahtama. Njima država dozvoljava da stare milionske dugove otplaćuju na rate. Istovremeno je EPS penzioneru Sretenu Simoviću, redovnom platiši, zbog duga od 67 para poslao opomenu pred plenidbu imovine, dok pet najvećih tajkuna državi za poreze danas

duguje 45 miliona evra. Miroslav Bogićević, vlasnik „Farmakoma“,uguje 7,9 miliona evra, Marko Mišković 7,5 miliona, Dragan Đurić, bivši predsednik FK Partizan i vlasnik „Zekstra grupe“ 4,2 miliona. Povodom pisanja u medijima o nenaplativosti poreza oglasila se Komora izvršitelja Srbije saopštenjem da su izvršitelji sposobni da efikasno naplaćuju i poreske dugove, ali je neophodno izmeniti određene propise. Mnoge je to obradovalo, pošto su pomislili da će gorepomenuti tajkuni i drugi buržui konačno platiti dugovanja a ne samo osiromašeni narod, ne shvativši da kako taj, tako ni bilo koji drugi propis i zakon koji se donosi u kapitalističkom sistemu nika da neće biti na štetu kapitalista. Dakle čak i ako dođe do naplate poreza i drugih dugovanja od gore pomenutih i njima sličnih buržuja, taj novac neće biti uzet od njih već od firmi koje su u njihovom vlasništvu, što znači da će radnici kod njih morati još više da rade za istu ili bedniju platu ne bi li otplatili dugove svojih bahatih poslodavaca. Zato treba narodu da bude jasno kako nema potrebe da očekuje dobrobit od novog nacarta izmena i dopuna Zakona o izvršenju i obezbeđenju, gde će privatni izvršitelj dobiti službeni naziv „javni izvršitelj“, kako bi zbog samog naziva ljudi poverovali da oni rade u javnom a ne u svom ili nečijem tuđem interesu.

PRIVATIZACIJA MEDIJA - još jedna u nizu bespotrebnih i štetnih mera -

Pored mnogih problema sa kojima se suočavaju tranziciona društva, njihove države pod tutorstvom ulažu vreme i sredstva u mere koje nikako nisu ili ne bi trebalo da budu prioritet. Poskupljenje struje, na primer, o kome smo već pisali, plod je direktnog ukaza MMF-a koji je Vučiću i njegovoj Vladi samo dat na sprovođenje. Još jedna takva mera je privatizacija medija čiji krajnji rok je odložen do kraja oktobra tekuće godine.

Posle perioda neizvesnosti, govorkanja i najava između redova, oglasio se nadležni ministar Tasovac lakonskom, ali besmislenom izjavom da je „država oplućila da izađe iz medija, ali mediji neće iz države“. Izjava nadležnog ministra se nalazi na liniji politika koja se u glasilima vladajuće klase naziva „proevropskom“, a koja podrazumeva privatizaciju mnogih (skoro svih) javnih službi, a medijima tu, blizu budžeta, pogotovo nije mesto, po toj istoj političkoj liniji.

Problem sa medijima, kao i sa svakom drugom delatnošću koja je u sebi sadržala ono „javno“ uz ime preduzeća, jeste u tome što su ona postala amortizer za sovijalne potrebe, mesto za zapošljavanje, zbrinjavanje i kakvo-takvo smanjenje nezaposlenosti, uz posledični nepotizam, stranački klijentelizam i druge oblike trgovine moći.

Mnoga od tih preduzeća, zbog toga, nisu u stanju da posluju sa pozitivnim bilansom, pa su se u prošlosti često subvencionisala iz budžeta – lokalnih i ostalih. Zbog toga su lokalne vlasti, u ogromnom procentu „proevropske“, a u svim slučajevima antikomunističke i zagovornice privatnog vlasništva, prema tim medijima ponašali kao prema svojim propagandnim servisima. Zbog toga je većina zaposlenih na tim istim medijima i postupala kao propagandni servis tih istih vlasti. Zagovarali su privatizaciju u privredi, navijali za one koji ih plaćaju, učestvovali u kampanjama, jednom rečju, ponašali su se kao glasila vladajućih grupa i interesa. Sada je nevolja zakucala i na njihova vrata.

Zagovornici privatizacije svega i u najkraćem roku obično uzimaju prostu računicu profita kao argument, međutim, u ovom slučaju ni to nije u prvom planu. Prosto se podrazumeva da mediji moraju biti privatizovani. Tako će, po njihovom mišljenju, zavladati profenionalna objektivnost i etički odnos prema izveštavanju. Zaboravljaju samo jednu sitnicu: da pogledaju kako izgledaju mediji, ne samo u Srbiji, koji su već u privatnom vlasništvu, koji su takvi osnovani ili privatizovani ranije. Ima li tu nezavisnog novinarstva? Ima li razlike u zastupanju interesa onoga ko drži kesu

i plaća? Čak je nivo ostalog sadržaja (ne samo političko-informativnog) u „javnim“ medijima bio kudikamo iznad ovih koji su potpuno privatni. Toliko o „nezavisnosti i objektivnosti“. Drugo, obaveza o privatizovanju donosi se bez ikakve sondaže ili uvida stanja o poslovanju tih kuća. Ovo se ne odnosi na dve medijske kuće – radio Jugoslaviju i agenciju TANJUG, za koje je rečeno koliko će koštati za tih pet meseci koliko je produžen rok za privatizaciju. Mi, jednostavno i ne znamo ko od tih medija pravi gubitke, a ko ne. Treće, otpuštanje ljudi koji primaju plate iz raznih budžeta se podstiče po svaku cenu od strane Vlade pod uticajem mera MMF-a, pa onda mediji tu izgledaju kao najlakša meta. Niko ne pominje, bar za sada, da će ova mera još više povećati nezaposlenost. Takođe niko ne pominje ni to kako će nezaposleni ljudi doprinositi budžetima koje treba da raste. Razume se, mi i ne očekujemo da oni koji donose ove odluke i sprovode ih uopšte i razmišljaju o ovome.

Što se tiče Kragujevca, iako je rok pomećen za pet meseci, prošlog meseca je otpočelo sprovođenje mera koje možemo nazvati pripremama za prodaju medijske kuće koja u sebi sadrži televizijsku i radio-stanicu. Za takozvani socijalni program prijavilo se 26 zaposlenih, od čega 14 novinara i 12 zaposlenih u tehničkim i računovodstvu. Pored ove medijske kuće, na listi za privatizaciju je i prva privatna lokalna televizija u ovom delu Srbije – Kanal 9.

Podsetimo se za trenutak, istorije Radio-televizije Kragujevac, poznate pod skraćenicom RTK. Radio Kragujevac postoji više od 40 godina, a osnivanje televizije je otvorilo novu etapu u razvoju lokalnih medija. Počela je sa radom 1996. godine, osnovana od strane tadašnjih SPS-ovskih vlasti sa namerom da utiče na orijentaciju građana Kragujevca tada, u većini, okrenutih strankama koje su u tom vremenu smatrane opozicijom. Međutim, svega nekoliko meseci po osnivanju, na lokalnim

izborima pobeđuje tadašnja koalicija „Zajedno“ i Verko Stevanović sa svojom grupacijom preuzima kontrolu nad njom nakon kraće proceduralne borbe. Od tog trenutka, sa kraćim prekidima bila je „Verkova televizija“ u kojoj je on umeo telefonom da izigrava glavnog urednika. Tada primljeni novinari pohađali su obuku na Dojče vele, koji je na budžetu savezne nemačke vlade. Sa novostečenim znanjima propagirali su privatizaciju i „evropski put“.

Period vladavine DS u Kragujevcu je iskorišćen za uhlebljivanje pojedinih partijskih kadrova koji su primali funkcionerske plate ne dolazeći na posao. Usledio je Verkov povratak, a ove godine i pad. Ima neke simbolike u tome što će posle njega „pasti“ i njegova televizija. Kao što vidimo, nije stvar samo u lokalnom budžetu, jer je i od prvog dana privatna televizija „Kanal 9“ na listi za privatizaciju. Nije zgoreg pomenuti ni to da je pre nekoliko godina privatizovani nedeljnik sa sedamdesetogodišnjom tradicijom „Svetlost“ u međuvremenu ugašen. Šta se drugo može očekivati i od ovog naloga za privatizaciju osim još nezaposlenih?

No, principijelno gledano, osim razloga poznavanja lokalne medijske istorije, sve ovo što smo napisali o RTK ne utiče na naš stav koji je apsolutno protiv – protiv privatizacije, podjednako kao i protiv diktata stranih sila. Ukoliko zaposleni na RTK, kao i bilo koji drugi zaposleni, pokrenu protest protiv ovih mera, mi ćemo ih ne samo podržati, nego ćemo se pridružiti i pomoći koliko možemo.

**PROTIV PRIVATIZACIJE!
PROTIV DIKTATA KAPITALA
– STRANOG ILI DOMAĆEG!**

TRGOVINSKI SPORAZUMI i pokušaj revitalizacije truleće ekonomije Zapada

Nedavno je otkriveno da je SAD ponudila državama EU potpisivanje Sporazuma o transatlantskom trgovinskom i investicionom partnerstvu. Kasnije se pokazalo da je identična ponuda data zemljama Pacifičkog pojasa kroz Sporazum o transpacičkom trgovinskom partnerstvu. Ali tek nakon što se javnost upoznala sa postojanjem trećeg, Sporazuma o trgovini uslugama, koji objedinjuje prva dva, postalo je moguće stvoriti jasnu sliku šta ovi sporazumi jesu i koja je njihova namera i svrha.

Tri sporazuma, TTIP, TTP i TISA sačinjavaju jedinstven paket regulativnih mera u oblastima trgovine i investicija koji je SAD ponudila svojim najbližim saveznicima i ekonomskim partnerima, a sa ciljem boljeg poslovanja za američke korporacije i otvaranja puteva njihovoj dominaciji na tržištima ovih partnera. U cilju potpisivanja sporazuma Barak Obama i njegova administracija upustili su se u kampanju ubeđivanja i vršenja diplomatskog pritiska, ali su za sada naišli na ozbiljan otpor, ne samo u inostranstvu već i kod kuće.

Ne bismo ni znali za ove tajne sporazume da oni nisu izazvali kontroverzu

koja je kasnije procurela u javnost. Mnogi američki političari su revoltirani pokušajem predsednika da u interesu korporacija progura tako ogroman projekat, svakako ne iz svoje plemenitosti već iz razloga što ni oni nisu upoznati sa planom koji su skovali interesi krupnog kapitala. Objavljeno je da član Kongresa koji bi voleo da sazna više o detaljima ovih sporazuma mora najpre da pristane na obavezu da ne zapisuje nikakve beleške i da obeća da ono što čuje neće otkrivati nikome. Čak i sada, zvanične izjave Vašingtona ne otkrivaju nijedan detalj samih sporazuma, osim kampanje da ubede pregovaračke strane o progresivnoj vrednosti ovog paketa, o ekonomskim dobitima za sve umešane stranke i stvaranju opšte dobrobiti.

One grube crte koje su nam poznate o samim sporazumima rezultat su požrtvovanog rada Wikileaks-a, kao i kroz maglovi-te izveštaje Evropske komisije koja o njima pregovara, a koja je dužna da obaveštava javnost o svojim aktivnostima iako nisu otkrili ništa od vitalnih delova pregovora. Budući da su u pitanju sporazumi koje su sastavile korporacije i date predsedniku

SAD da ih sprovede kao pokušaj održanja američke finansijske i ekonomske dominacije, ne treba da iznenađuje pokušaj da se umanju njihov značaj i da se sve sprovede tajno, inače bi priroda stvari bila jako brzo razoktrivena.

Priča je ipak odavno poznata. Termini kapitalizma su samo zamena za stvarne termine. Borci za TTIP, TTP i TISA sporazume tvrde da oni nisu ništa bitno, ne donose ništa novo, da služe tome da unaprede zastarele trgovinske ugovore, da je demokratija pri njihovom izglasavanju nepotrebna i suvišna, a da oni pogoduju unapređenju poslovanja ne samo krupnih već i srednjih i malih preduzeća, da će pogodovati radničkoj klasi SAD kao i radničkoj klasi svake zemlje koja bude potpisnik ovih sporazuma. Sa dve stotine godina iskustva sa kapitalizmom, jasno je da je sve što kapitalisti kriju od javnosti zapravo najbitnija stvar, da sve što pogoduje poslovanju znači da pogoduje eksploataciji rada, da sve što pogoduje konkurenciji znači da pogoduje korporativnoj dominaciji i da sve što pogoduje radničkoj klasi znači otpuštanje skuplje radi jeftine radne snage i rad u ropskim uslovima.

Kao potvrdu toga imamo detalje sporazuma koji otkrivaju zastrašujuću viziju budućnosti. Otvaranje tržišta za poslovanje i investicije podrazumeva da sve zemlje koje su deo sporazuma prihvate izmenu svojih unutrašnjih regulacija i standarda i njihovo usklađivanje u jednu ekonomsku zonu. Mukom stvarani i uspostavljeni standardi o uvozu prehrambene robe, opšti zakoni zdravstvene zaštite, obavezne deklaracije o poreklu proizvoda, sve će pasti pod sporazumom o trgovinskom partnerstvu. A sa druge strane govori se o mogućnosti korporacija da imaju premoć nad odlukama države, gde ako bi država usvojila mere koje bi štetile poslovanju stranih korporacija, one bi imale pravo da tuže državu za kompenzaciju ne

samo izgubljenih profita već projektovanih potencijalnih profita koji bi time propali. Nije nimalo teško zamisliti uglađene korporativne advokate u skupim odelima koji na sudu zastupaju interese milijardera protiv poteza vlade, jer već neko vreme u Srbiji imamo slučajeve pasje poslušnosti domaćih političara pred zahtevima stranih kompanija. TTIP, TTP i TISA bi ovoj praksi dali potvrđen pravni okvir.

Pravo konkurencije u kapitalizmu je darvinističko pravo jačeg da uništi slabije. Tako se TISA sporazum odnosi na sve vidove komercijalnih i nekomercijalnih usluga, a suštinski je to dogovor o prelasku svih civilnih službi u ruke privatnika, u to uključujući „zdravstvo, edukaciju, vodosnabdevanje, energetiku, saobraćaj, bankarski sektor, osiguranje, telekomunikacije, aviosaobraćaj, licenciranje, pomorski transport“, i stavka koja zahteva posebnu pažnju, a to je „olakšanje profesionalcima da rade u inostranstvu radi privremenog pružanja svojih usluga“.

I time se već vidi budućnost kapitalizma: voda koju pijemo, struja koju koristimo, hleb sa žitnih polja plaćaćemo stranim korporacijama, a na tim poljima i u tim vodovodima radiće lokalni jeftino plaćeni radnici, dok će „profesionalci iz inostranstva“ biti skupo plaćeni menadžeri koji će biti uvezeni da bi pružili svoje usluge u organizovanju i kontrolisanju eksploatacije po „naprednim“ svetskim standardima i prema najsavremenijim tehnikama manipulacije radnom snagom.

Sve su države tvorevine koje rade u interesu vladajuće klase, ali sa premeštanjem globalne koncentracije kapitala i sa prelaženjem svih funkcija države u ruke privatnika, savremena država se pretvara u aparat koji je direktno kontrolisan od strane globalnih finansijskih a time političkih centara moći. Neoliberalizam jasno tvrdi da je društvo nesposobno da upravlja sobom, da društvo ne razume

pravila uspešnog poslovanja i osnova napretka jer napredak je rezultat samo konkurencije, samo kapitalističke vuče gladi za sticanjem većih profita. Privatne kompanije preuзеće bolnice, škole, sva javna preduzeća. Sav novac stican plaćanjem ovih usluga pripašće njima, zakoni će biti pisani prema njihovim profitima. Pohlepa će stvoriti bolje škole, bolje bolnice i otvoriti fabrike. Ako se bude zaključilo da pohlepa stvara bolju policiju i bolju vojsku, a naznake preuzimanja ovih institucija od strane privatnika već postoje, onda će država postati gola aparatūra čijim delovima upravljaju privatni posjednici.

Karl Marks je predvideo odumiranje države u besklasnom društvu. Mi smo svedoci odumiranja države u društvu eksploatisanih – države više ne moraju da rade za vladajuću klasu, one će biti posed korporativnih pružaoca usluga.

Ovaj fenomen nije nepoznat, ali sa datim sporazumima on zaista postaje budućnost. Plan zapadnih korporacija fokusiran je na razvijene zemlje jer SAD želi da stvori svet u kome će diktirati sva pravila koja se tiču trgovine i ulaganja, a centri u kojima se ta pravila pišu su upravo najbogatije zemlje sveta. SAD želi da izveze bogat kapital razvijenih zemalja, pritom isključujući iz jednačine zemlje čiji je kapital zasnovan na industriji i resursima. Ovladava se najbogatijim tržištima a time se ujedno ograničava pristup drugih na ta ista tržišta, i to je „trgovina“ na koju se misli ovim sporazumima. Američka ekonomija je postindustrijska a 80% te ekonomije spada u uslužni sektor. Ovi stručnjaci iz oblasti marketinga, odnosa sa javnošću, poslovnih strategija, mikromenadžmenta imaće gde da prime ne svoju odvratnu nauku. Što se tiče stvarnog američkog radnika, treba spomenuti istoriju sa NAFTA sporazumom kada je u SAD milion radnika izgubilo posao jer su korporacije prešle u Meksiko radi jeftinije radne snage i niskog standarda radničkih

prava, koja su bezočno kršena.

Kapitalizam truli, zaključio je Lenjin u svojoj studiji imperijalizma. U svom krajnjem, imperijalističkom obliku on postaje perverzija samog sebe, odriče se teške industrije koja ga je stvorila i dala mu moć, a za sebe zadržava čiste finansijske poslove, zadovoljava se time da postane bankar i menadžer koji instrumentima kao što su MMF kontroliše tokove novca, izdaje kredite i naplaćuje kamate. Umesto predvečerja socijalističke revolucije, zapadni finansijski kapital našao je načine svog održanja time što će izolovati centre finansijske moći, slati svoje stručnjake u strane zemlje, kupovati i posedovati čitave nacije i sve to prekriti debelim slojevima propagande o slobodi u demokratskom kapitalizmu u kome može postati bogat svako ko se trudi da to postane.

Barak Obama je tokom finansijske krize spasao najkrupnije kapitaliste od bankrota. Sada je ponovo u odbrani najkrupnijeg kapitala američkog postindustrijskog društva, i na temu TTIP, TTP i TISA sporazuma postavio je stvar u okvire političkog sukoba ne bi li ubedio stranke o neophodnosti sporazuma: „Ukoliko mi ne učinimo napor u oblikovanju pravila trgovine tako da naše kompanije i naši radnici mogu da konkurišu na stranim tržištima, onda će Kina postaviti pravila koja daju prednost kineskim radnicima i kineskim kompanijama.“ Britanski premijer Kameron, takođe dokazan sluga bankara, prihvatio je TTIP rekavši kako ne smeju da propuste tako dobru priliku da Britanske kompanije prodaju svoje usluge na velikom američkom tržištu.

Vide se poslovne prilike, iskorišćenje tržišta, strateško opkoljavanje i isključivanje industrijskih zemalja od strane finansijskog kapitala. Trgovinski sporazumi tiču se ništa manje do samog svetskog kapitalizma, a najmanje imaju veze sa trgovinom. Oni su nastavak procesa globalizacije,

zadiru u svaku sferu života, gde savremene države postaju proste kolonije u kojima su zapošljeni korporativni radnici. U Evropi se već razvio veliki pokret protiv ovih sporazuma, svi koji su prozreli kroz veo tajni s punim pravom su zastrašeni, Australija i Japan su već izrazili ozbiljne sumnje u potpisivanje ovih sporazuma, Italija taj stav zauzima u Evropskoj Uniji, pojedine grupe čak otvoreno optužuju političare za prodaju Evrope američkim interesima.

Kada se prozre bankarska i korporativna retorika i terminologija, kada se stvari iskazuju pravim rečima, još uvek važi da uporno gubi onaj ko živi od svog rada a oni koji dobijaju sve su smešna nekolicina.

Ali iako ova istina važi za svaki ćošak sveta ponaosob, opšta slika je ono što definiše borbene linije. Ako radnici Evrope ne mobilizuju svoje snage i usprotive se tajnom potpisivanju ovih sporazuma bogatstvo korporacija nosićemo na svojim leđima, bićemo zaduženi kreditima koje nam oni budu nametali, a svakim danom doprinosićemo održanju sistema koji poseduje naše živote. Zato treba pokvariti planove moćnika koji nam dolaze iz dalekih zemalja, da bi onda prešli na one koji su nam ispred nosa.

POSLE GRČKOG REFERENDUMA

U „Ciku zore“ već smo se bavili Sirizom posle njene nadmoćne pobede na izborima. U tom tekstu smo konstatovali da je reč o reformističkoj organizaciji čiji je najveći značaj u tome što, vodeći politiku protiv štednje i politiku zaštite najsiromašnijih i najugroženijih slojeva zaoštrava odnose unutar evropske imperijalističke strukture, te da u tom smislu ne treba biti previše kritičan, niti sa druge strane previše očekivati.

Isto možemo reći i posle referenduma koji je održan 5. jula. Mora se čestitati, u prvom redu, narodu Grčke na odluci da plebiscitarno odbaci ucene koje dolaze iz centara finansijske i političke moći. Ovaj referendum je pomerio stvari sa mrtve tačke i ima u sebi potencijalni istorijski značaj i to u sledećem smislu: prvo – zvanična politika EU doživela je prvi poraz od pada Berlinskog zida. Sve do danas, ta kapitalistička superstruktura uspela je da napravi sliku o sebi kao o klubu kome svi žele da se pridruže i u kome vladaju idilični odnosi među „sređenim“ društvima. Sve pretnje i ucene koje su stanovnici Grčke i ostatka Evrope mogli čuti u periodu koji je prethodio referendumu tu sliku umnogome menjaju. Drugo, bitno je da je u ovoj epizodi sam narod, na demokratski način, odbacio pritiske i pretnje. Treće, što je ovaj referendum pokazao i to da u ovoj fazi u kojoj se nalazi kapitalistički sistem, čak i ovakva, reformistička politika, može da uzdrma čitavu strukturu skoro do pucanja. Posle referenduma, red je da poražena strana, a to su tzv. kreditori i njihovi politički predstavnici, povuku svoj potez.

Mogući dalji razvoj situacije nije teško predvideti; nastavak pretnji, ekonomski i

politički pritisak a sve to kombinovano sa medijskom kampanjom u kojoj ćemo svi mi biti upozoravani na to kakvi nas užasi očekuju, usudimo li se samo da se usprotivimo briselskim birokratama, bankarskim interesima i strukturama moći. Ne treba isključiti ni krajnju mogućnost da se, po pinočevskom scenariju, ali i scenariju „crnih pukovnika“ iz novije grčke istorije, pojave snage koje će EU podržati za odbranu postojećih odnosa unutar sistema.

Pozdravljamo odlučnost grčkih radnih i narodnih masa da se kriza sistema ne naplaćuje preko njihovih leđa zarad interesa profita. Pozdravljamo odlučno „ne“ koje je pokazalo da je prava demokratija van birokratizovanog kluba privilegovanih.

Ponovićemo još jednom: u ovoj fazi, pogotovo imajući u vidu da je Grčka zemlja koja ima 10 miliona stanovnika, ne može se više ni očekivati. Ovo što se do sada dešavalo, predstavlja dobru osnovu za dalje demaskiranje sistema i njegove krize. Bez obzira na reformistički karakter Sirize i njene politike, ne može se poreći da je dosadašnji razvoj situacije pogodovao revolucionarnom procesu, a nadamo se i razvoju revolucionarnih snaga koje su unutar Evrope, kao i EU (što nije isto) bile u decenijskom opadanju.

**ŽIVELA PRAVA
NARODNA DEMOKRATIJA!**

BALKAN BALKANSKIM NARODIMA!

TRULEŽ KOMPROMISA, PLODNO ĐUBRIVO

Posle sklapanja sporazuma između Ciprasa i kreditora, nastupa nova faza razvoja dužničke krize koja je trenutno najočitija na primeru Grčke, ali kao Damoklov mač visi nad nizom prvenstveno južноеvropskih zemalja. Referendum, koji je bio izraz demokratskih težnji stanovnika Grčke, njihov otpor ucenama i nepravедnom sistemu, uznemirio je vrhove centara moći u okviru evropskog poretka, prvenstveno zbog pukotina u sistemu koje su se pokazale u ovom procesu.

Kompromis koji je napravljen posle referenduma je, na neki način, poraz za obe strane u pregovorima, uz određene kratkotrajne olakšavajuće okolnosti za obe strane. Grčka vlada je uspela da izbegne oduzimanje imovine u inostranstvu, na primer, a EU je uspela da izbegne ono čime preti – da bude prinuđena da isključi jednu članicu iz evrozone. Bez obzira na to što EU želi da ostavi utisak o klubu u kome je članstvo privilegija, ipak se ne može izbeći zaključak da iz tog kluba privilegovanih ne možete izaći po svojoj volji. Uzmimo, na primer, Srbiju; iako je najavljeno da je proširenje suspendovano do daljnjeg, ako se neka vlada usudi da suspenduje pregovore koji nisu ni počeli, na tu vladu bi se obušila sila kombinovanih finansijsko-medijsko-obaveštajnih pritisaka, slično kao što se dogodilo Grčkoj.

No, vratimo se događajima na jugu Balkana. Po odobravanju Ciprasovog potpisa u parlamentu, javio se pokret koji je legitimni izraz referendumske demokratske odluke – da se sa ucenjivačima ne

prave kompromisi. Na ulicama Atine organizovani su protesti iza kojih stoje KKE, neki sindikati i – omladina SIRIZE. Mi podržavamo ovaj pokret, jer je on izraz volje grčkog naroda, jer on produbljuje proces koji je otpora finansijskoj i političkoj moći koja parazitira na mucu radnog naroda, nezaposlenih i penzionera.

Što se same Ciprasove vlade tiče, ni tu stvari još nisu završene; ovo je samo prvi korak i stvari su u toj fazi da svakog trenutka mogu dalje da se zakomplikuju. Mislimo da je euforija koju sistemski medijski servisi šire ne samo neosnovana, nego je prvenstveno uperena ka pokrivanju dubine ekonomske i političke krize koja trese politički impotentnu Evropu.

U svakom slučaju, bez obzira na proglašenu (Pirovu) pobjedu, Evropu tek očekuje suočavanje sa krizom koja je bespovratna. Ovaj truli kompromis ipak može biti dobro đubrivo koje će pomoći cvetovima pravih, korenitih, revolucionarnih promena da se pokažu u punom sjaju. Mi dajemo puno podršku delovima grčkog društva i same SIRIZE koji se protive sporazumu sa onima koji su proizveli datu situaciju.

**PROTIV UCENA, PRITISAKA
I NEPRAVEDNE ŠTEDNJE!**

ŽIVELA BORBA GRČKOG NARODA!

MAKEDONIJA I KLASNA BORBA DANAS

Događaji sa protestima protiv premijera Vlade Makedonije Nikole Gruevskog iz nacionalističke VMRO-DPMNE, partije koja postoji još od pre raspada SFRJ i koja se smenjuje na vlasti sa Savezom socijaldemokrata Makedonije, zakratko su zakupili pažnju medija i političkih javnosti u zemljama Jugoslavije, a još kraće evropsku javnost CNN i Al-Džaziru.

Najkraći opis događaja koji se povezuju u celinu jesu dva oružana obračuna između makedonske policije i neki bi rekli „naoružane grupe“, koju su činili bivši borci OVK i njenih derivata u Makedoniji i OVPBM, zatim opozicioni protesti u Skoplju, a neki pre svega toga dodaju i element koketiranja sa „Turskim tokom“, ruskim gasovodom i činjenicu da Makedonija nije uvela sankcije Rusiji.

U vreme odvijanja događaja, oni su pomno praćeni u svim okolnim zemljama, od najavljivanog i održanog opozicionog skupa očekivalo se da izazove ozbiljnu političku krizu, događaje su komentarisale, naravno, ambasade velikih zapadnih zemalja, premijer albanske vlade imao je sastanak sa albanskim političarima u Makedoniji, ali posle svega se ispostavilo da je u pitanju lažna uzbuna. Održan je jedan kontramiting i stvar je, prosto, splasla, ali je na ulici ostalo dovoljno ljudi da posle dve nedelje i još jedne afere sa prisluškivanjem, ovoga puta objavljeni su prisluškivani razgovori članova Vlade (interesantno, ni sam Gruevski ne postavlja pitanje

otkud toj „opoziciji snimci prisluškivanih razgovora) evropski emisari ubede i vladu i opoziciju da je izlaz iz krize održavanje vanrednih izbora naredne godine.

Nije nam namera da preporučavamo i tumačimo pojedinačne događaje. Nije nam namera da mozgamo nad pitanjima koja su već postavljana u mejnstrim medijima: da li iza oružanih obračuna stoji sam Greuski da bi „skrenuo pažnju“, ni da li je protest opozicije samo još jedna „obojena revolucija“ u režiji Stratfora, Soroša i sličnih. Namera nam je da postavimo savim druga pitanja, da bismo shvatili kako se treba postavljati u ovakvim slučajevima.

Krenimo redom: Makedonija je od svog osamostaljenja poznata kao vrlo kooperativna prema velikim silama zapadnog sveta. Zbog spora sa Grčkom oko imena, kooperativnošću se pokušava ublažiti grčki uticaj u NATO i EU. Na vlasti se neprastano smenjuju dve stranke koje okupljaju etničke Makedonce: VMRO-DPMNE i SSDM. One, naročito posle potpisivanja „Ohridskog sporazuma“. Ulogu „jezička na vagi“ igraju albanske političke partije koje stupaju u koaliciju sa jednom od dve stranke koja dobije više glasova na izborima. Kao što je poznato, Albanci čine trećinu ukupnog broja stanovnika Makedonije. Pomenuti „Ohridski sporazum“ potpisan je uz pomoć velikih sila i treba da predstavlja politički okvir za odnese dveju etničkih zajednica – većinske makedonske i manjinske, albanske.

Politički život u Makedoniji za proteklih 25 godina karakteriše sve ono što, sa manjim varijacijama, važi i za druge scene u zemljama Jugoslavije, ili kako se to sada naziva u novogovoru „zemljama regiona“, tj „zemlje Zapadnog Balkana“: to je jedan medijski cirkus, beskonačna predizborna kampanja, skandali, korupcija dok društvo svakodnevno klizi u sve veće siromaštvo i nezaposlenost. Naravno, u čitavom procesu nacionalna mitomanija igra nezaoobilaznu ulogu; teorije o antičkom poreklu Makedonaca sa jedne strane i sve snažniji glasovi velikoalbanskih nacionalista sa druge. Svi ukupno se ponašaju veoma servilno prema stranom kapitalu i političkim strukturama imperijalizma. Skoplje je postalo otvorena galerija kiča, parade spomenika koji pokušavaju da redefinišu makedonsku istoriju i pamćenje. U celini, kao i za ostale zemlje nastale raspadom jugoslovenske zajednice, glavni politički akteri su predstavnici kompradorske buržoazije koji svu svoju moć zasnivaju na vezama sa Briselom, Berlinom i nadasve Vašingtonom.

Ove godine održani su vanredni izbori. Pobedio je VMRO-DPMNE, sklopili su koalicioni sporazum sa starim partnerima i nastavili gde su stali i oni i njihovi pretходnici. Izbila je afera sa prisluškivanjem opozicionih političara i to je bio jedan od neposrednih povoda za početak tretmana Gruevskog, te tipične balkanske karikature političara, kao „diktatora“. Teško je naći tragikomičniji argument za politički protest u Makedoniji od nazivanja jedne marionete „diktatorom“. Naime, već je godinama poznato da je celokupna evropska politička nomenklatura, mediji, pa i obični građani, pod tretmanom raznih službi, najčešće američkom kao najprisutnijom, ali ni ostali ne zaostaju u skladu sa mogućnostima. To se odnosi i na makedonske političare, podjednako kao i na Angelu Merkel, na primer. I pored svega toga, razlog za protest nije ni sišomaštvo, ni nezaposlenost, ni

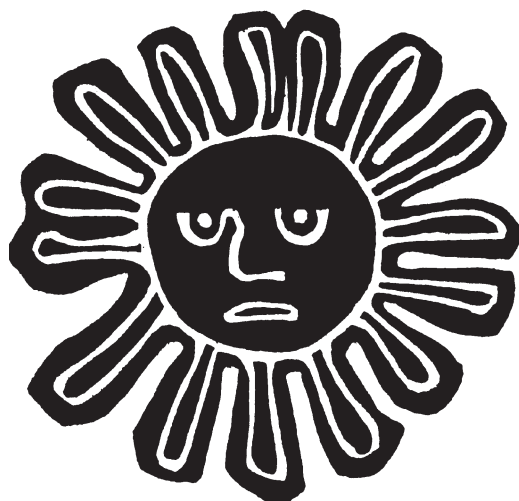
očita katastrofa u budućnosti nego – diktatura Gruevskog.

Razume se, svako je slobodan da argumentuje i legitimise svoje zahteve i proteste kako želi, ono što nas zanima je: da li je to nešto što marksisti lenjinisti treba da podrže, da uzmu učešće u borbi za demokratiju i ljudska prava, kao što se to u prošlosti često dešavalo u mnogim zemljama gde su na vlasti bile razne vojne hunte i konzervativne i fašističke diktature poput Španije, Portugala, Turske ili latinoameričkih zemalja ili, poput Srbije, gde su se malobrojne revolucionarne snage zalagale protiv međunarodne mržnje i rata? Kao što je u istoriji poznato, buržoazija sama je nesposobna za bilo kakav politički pokret, bez učešća najširih narodnih masa, bez proleterijata, bez nezaposlenih, bez seljaka ili studenata i čitavog niza među i podklasa. Tome i služe buržoaske ideologije poput nacionalizma, da ubede društvo da je interes buržoazije – opšti interes. Naravno, opšti interes jeste da nema kontrole i prisluškivanja, ali stvar je u tome da *glavni prisluškivači* nisu ni makedonske, ni srpske, ni bilo koje druge vlasti sa juga balkanskog poluostrva, već upravo oni koji kontrolišu sve ove vlasti na njihovom putu *evroatlantskih integracija*. Upravo oni kojima se makedonski politički subjekti obraćaju za arbitražu u tome ko će im bolje služiti.

Sa druge strane, naravno da antikapitalističke snage moraju da se bore protiv mera pritisaka i ucena u koje spada i prisluškivanje. Ali, da li to znači da treba podržati jednu od dve frakcije kompradorske buržoazije u borbi za mrvicu moći koju im ostavljaju imperijalistički centri? Naravno da ne treba. Novija istorija nas je naučila da prihvatanje ove igre znači rasipanje energije koju malobrojne progresivne snage u ovom trenutku mogu da daju. Naprotiv, mislimo da ovaj začarani krug kapitalističke propagande treba prekinuti i jasno reći: između VMRO i SSDM nema suštinske

razlike, kao što je nema između SNS i DS, kao što je nema između HDZ i SDP i tako dalje. Sve one hoće isto: još Evrope, još privatizacije, još NATO, još nezaposlenosti, još jevtine radne snage...

Za razliku od nekih, mi ne mislimo da se borba protiv određene vlade danas može smatrati borbom za bolje društvo. To se može jedino borbom protiv sistema, istog ovog sistema koji grade i vajne vlasti i vajna opozicija, kako u Makedoniji tako i širom Istočne Evrope. Snagu treba usmeriti ka stvaranju klasnih političkih organizacija koje će kanalisati borbu za interese najširih slojeva društva, onog koje je svakim danom sve siromašnije i sve neprimetnije, sve nevažnije u medijskom spektaklu koji neki još uvek smatraju za političku borbu. Da bi se prevazišlo beznađe i siromaštvo, mora se kreirati potpuno nova politika – politika klasne borbe, za ravnopravnost, za prava ljudi. Za socijalizam!

Kako je nastao Treći kragujevački bataljon

Od 12. jula do 27. novembra 1941. godine, sto trideset osam ratnih dana, Kragujevački partizanski odred vodio je dano-noćno borbe sa nemačkim okupatorom na prilazima Kragujevcu, Kraljevu, Lapovu i Gornjem Milanovcu. Kada god je iz ovih gradova pokušao da proдре na oslobođenu teritoriju, neprijatelj bi bio odbijen uz velike gubitke. Borbe u Kniću, u Guberevcu, Vučkovici, Ravnom Gaju, Barama, Svetinji, zbunile su i demoralisale neprijatelja, koji nije mogao da poveruje da velikoj i svemoćnoj nemačkoj armiji koja je celu Evropu stavila na kolena, neko sme i može da pruža oružani otpor.

Razjaren zbog neuspeha okupator dovlači nove divizije sa istočnog fronta i počinje svoju prvu veliku ofanzivu u nameri da uništi Kragujevački partizanski odred i druge partizanske jedinice na ovom području. Počinju teške i krvave bitke sa osvajačem za svaku stopu zemlje. Pred naletima jakih neprijateljskih snaga, dobro naoružanih, potpomognutih tenkovima, avijacijom i kolaboracionističkim formacijama, borci Kragujevačkog odreda povlače se, odupiru i krvare. Posle dvadeset tri dana iscrpljujućih borbi, iznureni, sa znatnim gubicima povlače se u rejon Nove Varoši, gde stižu 20. decembra 1941. godine.

Od 1.180 boraca Kragujevačkog odreda, u Novu Varoš se povuklo svega oko njih 500. Među njima bilo je mnogo ranjenih,

iznurenih i obolelih. Samo posle dva dana, svi koji su bili sposobni da se bore i nose oružje pozvani su u stroj. Kratko, jasno partizanski rečeno im je : „Pred nama su novi zadaci. Od nas se trazi da sa jos vecim naporima u svakodnevним borbama nastavimo rat. Tamo gde bude naredio Vrhovni štab. Ko to ne može da izdrži neka istupi iz stroja“. Iz stroja niko nije istupio - ni ranjeni, ni bolesni, ni iznemogli. Svi su hteli da se bore u stroju svoje jedinice. Jedan broj boraca ranjenih u borbama u Srbiji, iznemogli u dugim iscrpljujućim marševima, sa nezalečenim ranama morao je ostati u Novoj Varoši u partizanskim bolnicama. Ostalih 380, čvrsto su stisnuli u šake svoje oružje i ostali u stroju, spremni da se bore tamo gde je najpotrebnije.

Tih 380 boraca stupilo je u stroj u Rudnom 22. decembra 1941. godine. Kragujevački partizanski odred postaje KRAGUJEVAČKI BATALJON (treći) Prve proleterske brigade, prve regularne jedinice revolucionarno-oslobodilačke armije nasih naroda. Pod zastavom Prve proleterske brigade, pod neposrednom komandom Vrhovnog staba, Kragujevački bataljon počinje svoj borbeni put koji traje sve do 9.maja 1945. godine - do pobeđe.

Crvena inicijativa Kragujevac

CiK je grupa koja ima za cilj da kroz političku i kulturnu borbu da svoj doprinos svrgavanju kapitalističkog društvenog sistema i uspostavljanju pravednijeg društva. CiK je internacionalistička, ateistička, klasna organizacija koja se u svom svakodnevnom radu bori protiv širenja verske, rase i međunacionalne mržnje, patrijarhata, sprege države i crkve, i bilo kakvog oblika verske i nacionalne indoktrinacije. Prihvatamo i branimo pravo svakog pojedinca na političko, seksualno i versko opredeljenje. Borimo se za sve kojima su prava ugrožena. CiK se poziva na istorijsko mesto Kragujevca kao koevke radničkog pokreta u Srbiji i na Balkanu 19. i 20. veka. CiK se bori protiv istorijskog revizionizma i pokušaja izmene kolektivnog sećanja na događaje iz Drugog svetskog rata i karakter antifašističke narodnooslobodilačke borbe. CiK se bori protiv granica, imperijalističkih ratova i siromaštva u svetu. Za društvo slobodnih i ravnopravnih ljudi. Za društvo bez eksploatacije. Za svima dostupno i besplatno školstvo i zdravstvo. Za slobodnu ljubav. „Komunisti sa prezirom odbijaju prikrivanje svojih pogleda i namera. Oni izjavljuju otvoreno da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom, u njoj proleter i nemaju šta da izgube osim svojih okova, a dobiće čitav svet!“

